

Quan comencem una estona de pregària ens posem en presència de Déu. És un acte de fe en el qual prenem consciència que Déu és en nosaltres, ens habita, no està absent de la nostra vida. Si l'oració és un diàleg amb Déu és indispensable que abans de començar-la visquem, des de la fe, aquesta sublim realitat: *Ell és en nosaltres*. Algunes vegades pot passar que aquest inici es perllongui una bona estona i ocupi bona part de la pregària. No és gens estrany ja que es tracta d'una realitat fonamental i profundament amorosa. Altres vegades fem aquest acte de fe en el desert, amb sequedat i sense cap mena de sentiments. Menys mal, que la seva presència no depèn dels nostres estats d'ànim!. Adonar-se de què Déu ens habita és important i ens situa en l'horitzó del diàleg comunicatiu.

Hi ha, però, una segona forma de creure i viure la presència de Déu. El centre ja no sóc jo, no intento prendre consciència en mi de que Ell hi és. El centre d'atenció és Ell. Crec que Ell em coneix, m'estima, em guia. Nosaltres som en Ell. Podríem comparar-ho, encara que és una comparació limitada, amb les imatges vives de les altres persones que tenim a la nostra ment. A vegades hi ha qui ens pregunta: com em veus, què penses de mi? Uns als altres ens portem a dintre. Doncs Déu, Pare de tota realitat, Amic alliberador i Esperit inspirador, ens porta en Ell. Ja ho deia Santa Teresa: *trobar-nos en Ell*.

I encara potser hi ha una tercera gràcia de la presència de Déu, que és quan el *jo* desapareix dels àmbits intencional i de consciència, per submergir-se en *Ell*. No hi ha imatge del jo, i tampoc fa falta. Sens dubte que segueix viu, però per dir-ho així resta tan absorbit pel seu inefable amor i el seu infinit Ésser que desapareix del camp conscient. D'una manera semblant a com podem quedar absorts contemplant una posta de sol: del pas del temps i del cansament de les cames ni ens n'adonem.

Déu en nosaltres. Nosaltres en Déu. Déu i nosaltres.

Tres formes d'entendre la presència de Déu.

Jesús Renau sj
